

تحلیلی بر جایگاه محله در شهرسازی ایرانی - اسلامی

حسین غلامی*^۱، ابراهیم الیاسی^۲

*۱- دانشجوی کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات زنجان، گروه شهرسازی، زنجان، ایران.

۲- کارشناسی ارشد طراحی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات زنجان، گروه شهرسازی، زنجان، ایران.

hossein.gholami@yahoo.com

نام ارائه دهنده: حسین غلامی

خلاصه

محله، نشانه ای آشنا برای همه شهروندان است، چرا که با آن احساس نزدیکی می کنند. مفهوم محله به عنوان بستر یا محل سکونت، ریشه تاریخی دارد. بنا به یک تعریف تاریخی، واحدهای مختلف شهر که طبقات مختلف اجتماعی را در خود جای می دهند و یا نواحی شهری با مرزهای اداری یا رسمی که دامنه ای از گروه های اجتماعی را تحت پوشش قرار می دهند، محله نامیده می شود. از گذشته های دور محله های شهرها در شکل دهی و سازماندهی امور شهری جایگاهی ویژه داشتند. هر محله با ارائه خدمات روزمره مورد نیاز خود و با ایجاد نمادهای محله ای و ویژگی های خاص موجب می شد، ساکنان آن نوعی احساس تعلق و نوعی هویت داشته باشند تا جایی که هر شهروند با محله ای که در آن می زیسته شناخته می شد. هدف از این پژوهش تحلیلی بر جایگاه و ابعاد محله در شهرسازی ایرانی - اسلامی است. روش پژوهش، توصیفی - تحلیلی و داده ها و اطلاعات پژوهش و تحلیل اطلاعات به شیوه کتابخانه ای و اسنادی گردآوری شده است.

کلمات کلیدی: محله، شهرسازی ایرانی - اسلامی، هویت

۱. مقدمه